

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069417968/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

min Onkels Ord og Minet, var Grunden til den lykkelige Forandring, jeg troede at opdage hos ham; eller om Lauras dannede og milde Omgang havde virket saaledes paa ham i disse forsvundne Aar; men jeg fandt ham langt mere fri og aaben, end i fordums Dage. – Da vi gik, bad han mig følge et Øieblik hjem til sig. – Han gjorde mig endnu samme Aften en betydelig Pengeforæring, og jeg maatte love ham, allerede næste Dag at flytte tilbage, og indtage min gamle Plads i hans Huus.

Saa snart Lise var saa vel, at jeg, uden at befrygte nogen Fare for hendes Sundhed, kunde meddele hende en Nyhed, der maaskee kunde forvolde hende nogen Sindsbevægelse, underrettede jeg hende om min forandrede Stilling og om mit forestaaende Ægteskab med min Cousine. – »Vær saa god!» svarede hun koldt: »Du er hende saamænd vel undt. Men glem ikke Din Pligt mod mig og mine Børn!» –

Min Forlovelsestid var meget kort. Min Onkel, som havde et stort Talent til at drive Alting med Hurtighed, lod i meget kort Tid en Etage i sin Gaard meget smukt istandsætte til os. Det var mig en ubeskrivelig Nydelse at være Vidne til den Glæde, hvormed Laura tog Deel i disse Indretninger. Hendes Fader havde allerede indført mig paa sit Comptoir og i sine Forretninger. Den Indkomst, han heraf tilstod mig, var rigelig. Desuden udbetalte han til Medgift med sin Datter en Deel af hendes Modrens-Arv; den anden Deel af samme anbragte han saaledes, at Renterne deraf bleve hende udbetalte til hendes egne personlige Udgifter. Alt dette besørgede han med ligesaa stor Fornøielse, som Lethed. Alting var færdigt, og Bryllupsdagen bestemt. Den største Munterhed og den zittrende Forudfølelse af glad Festlighed herskede i vor hele Kreds.

Vilhelm S., som i nogen Tid havde været bortreist, kom nu tilbage, og ilede til mig med et misfornøiet og forvirret Udscende. – »Er det muligt,» raabte han, »at Du vil ægte Laura? – I Forhold som Dine vil Du modtage denne uskyldige Piges Haand? Du lever frisk væk med en Anden, som hun var Din Kone, har Børn, og er fræk nok» Jeg afbrød ham: »O Vilhelm! tro mig! jeg føler dybt min Uværdighed, og ofte staaer denne Følelse som en Nemesis mellem mig og den englerene Pige, som jeg neppe tør nærme mig. Saa ofte er jeg nær ved at bekjende Alting for hende; men en billig Delicatesse holder mig tilbage. Jeg er ikke utro, jeg bedrager hende ikke, og jeg haaber, naar engang vor Kjærlighed ved lang Fortrolighed er bleven